

Umudun Son Işıkları

– şair peri · 20 Haziran 2013

Güneş son ışık demetlerini yeryüzünden alıp ardında karanlığı bırakalı dört - beş saat olmuş , evin küçük ve tek kızı Asuman için bu buruk geçen gün yine bitmişti .

Evin uzun koridorundan yavaşça ve yüzünde ki her an ağlayabilirmiş gibi ifadesiyle odasının kapısını araladı ve içeri girdi . Çalışma masasının önüne geldi ve çekmecenin en dibinden özenle çıkardı günlüğünü . Bu gece de yatmadan önce işleyecekti düşüncelerini defterine . Yazmaya başladı günlüğünü...

"Sevgili günlüğüm ,

Benim en yakın ikinci can dostum . Bugün gözlerimi açtığımda penceremi delip geçen güneş odamı aydınlatmaya başlamıştı .Odanın cama yakın sol tarafında küçük bir gök kuşağı oluşmuştu . Karşımda birden birbiriyle cilveleşen renklerin harikuladeliğini gördüğüm ilk an yüzümde şaşkınlık ifadesi belirdi ama o şaşkınlık ifadesinin yerini hemen sonra mutluluk ifadesi aldı . O kadar güzeldi ki sanki o renklerin içinde kaybolmuş her tarafıma yeşiller , sarılar , kırmızılar , maviler bulaşmış gibiydi ama bu mutluluk ateşi battaniyemi kaldırıpta ayaklarımı görünce hızla küllendi ve söndü .Yerini kızgınlık aldı .

Tam o sırada annemin sesini duydum .Benim her sabah bu kızgınlığımı ve mutsuzluğumu azaltan o sestir . O olmasa bu doğan güneş hiç doğmazdı belkide benim için , üstüme çöken kara bulutlar bir çığ , hatta adeta bir kara delik gibi yutardı beni . Kahvaltıyı çabucak yaptım . Ardından Nihal yani can dostum geldi . Berber -daha doğrusu o benim tekerlekli sandalyemi iterek - işkence gibi kaldırım yollarından gittik sarsıla sarsıla .Hatta bazen gidecek yol yoktu çünkü kaldırım arabaları vardı . Bir an düşündüm bu kaldırım benim tekerlekli arabam için mi yoksa onların mı burası diye ? Neyse ... Midem kaktı ama nede olsa katlanmak kaderde vardı . Bir de Nihal 'le gidince yola katlanmak biraz daha kolay biliyorsun .Okula giderken Nihal benim merdivenlerden çıkmama yardım ederek içeri getirdi . Sınıfa girdiğim and bana bakarak fısıldaşmalar başladı . Ne düşündüklerini biliyordum bugün nede olsa " beden eğitimi " dersi vardı . Yine derse pek katılmayacaktım. Aslında bana kötü davranmıyorlar . Ama yine de onlarla farklarımdan dolayı istemesemde aramızda bir buz dağı var . Onlarla ip atlayamıyorum , koşamıyorum ama yine de öğretmenimizin ilgisiyle basketbol oynuyorum . Biliyor musun üçüncü dostum artık basketbol gibi ... Günün geri kalanın da her zaman ki gibi evdeydim . Gerçi annem " dolaşalım " , dedi ama ben istemedim . Neyse her şeye rağmen benim dirençli olmamı sağlayan iki şey var ; bunlardan ilki Nihal ve ailemin sevgisi ikincisi ise doğuştan yürüme engelli olmama rağmen iyileşebilme ihtimalim . Bugünlük sana veda ediyorum .

Işıkla kal . "

Bu son kelimeyle birlikte göz kapaklarının artık uykuya direnemediğini hissetti . Pijamalarını da önceden giydiği için hemen yatağına yattı . Rüyalar aleminin huzuruna daldı .

NOT : DEĞERLİ OKURLAR , BEN BU YAZIYI ENGELLİ OLAN KARDEŞLERİMİZİN ÇEKTIĞİ SIKINTILARI BİR NEBZEDE OLSA DİLE GETİRMEK İÇİN YAZDIM . EĞER BEĞENDİYSENİZ 2. KISMINI

DA YAYINLAMAK İSTERİM , PEK GÜZEL OLMASA DA BU BÖLÜM DEĞERLENDİRİRKEN BU YAZIMI SADECE ONLARI ANLATMAK İÇİN YAZDIM . LÜTFEN DÜŞÜNCELERİNİZİ PAYLAŞIN SİZCE DEVAMI GELSİN Mİ ?